

stěžovatelka o účelu zákonného ustanovení §u 99 j. n., lze ovšem v zásadě souhlasiti, neboť vývody její kryjí se v podstatě s názory, které projevil tento nejvyšší soud ve svém rozhodnutí, uveřejněném pod čís. 1638 sb. nejv. s., kde bylo rozvedeno, že úmyslem a účelem tohoto ustanovení bylo chrániti zájmy tuzemských oprávněných proti dlužníku, bydlícímu v cizině a umožniti tuzemským věřitelům snazší vymáhání jejich práv, při čemž nezáleží na tom, zda je žalobce zdejším státním příslušníkem či občanem cizího státu, poněvadž má býti chráněn každý věřitel, který má v tuzemsku své bydliště (§ 33 obč. zák.). Tento předpoklad je v tomto případě zjednáán, neboť o žalobci bylo zjištěno, že bydlí od 1. května do 30. září v Karlových Varech ve vlastním bytě a že tam provozuje lékařskou praxi. Jsou zde proto náležitosti bydliště dle § 66 j. n. a nezáleží na tom, že žalobce v době od 1. října do dne 30. dubna bydlí v Berlíně. Nejde o zneužití ustanovení §u 99. j. n. ve prospěch cizinců, nýbrž o případ, kde má býti tuzemskému oprávněnému umožněno chrániti svůj zájem proti dlužníku v cizozemsku bydlícímu.

Čís. 6175.

Sudiště podle §u 93 j. n.

Jde o společenství rozepře podle §u 11 čís. 1 c. ř. s., domáháno-li se zaplacení kupní ceny proti jednomu žalovanému z důvodu kupní smlouvy, proti druhému pak z důvodu převzetí závodu (§ 1409 obč. zák.) prvního žalovaného.

(Rozh. ze dne 12. července 1926, R I 619/26.)

Žalobce domáhal se zaplacení kupní ceny na kupiteli, bydlícím v Karlových Varech, jakož i na tom, kdo převzal závod prvního žalovaného, bydlícím v Mostě. Proti žalobě, zadané na okresním soudě v Mostě vznesl prvý žalovaný námitku místní nepříslušnosti. Soud první stolice námitku místní nepříslušnosti zamítl. Důvody: Soud jest náhledu, jelikož dle § 266 c. ř. s. jest nesporno, že druhý žalovaný v prosinci 1925 celý podnik prvního žalovaného převzal, že pro druhého žalovaného § 1409 obč. zák. přichází v platnost, že tedy oba žalovaní z téhož skutkového důvodu (objednávka a dodání) a právního důvodu (§ 1409 obč. zák.) žalobkyni eventuelně zavázáni jsou, že tedy skutečně společenství rozepře dle §u 11 čís. 1 c. ř. s. tu jest, že při tom jest lhostejno, že první žalovaný bydlí v Karlových Varech a že tedy dle § 93 j. n. okresní soud v Mostě, kde druhý žalovaný má řádné bydliště, jest příslušným. Rekursní soud námitce místní nepříslušnosti vyhověl a odmítl žalobu ohledně prvního žalovaného. Důvody: Soud společenství rozepře platí pouze pro vlastní společenství rozepře dle § 11 čís. 1 c. ř. s., jehož tu však není. Právem poukazuje stěžovatel na to, že u žalovaných různý důvod závazku přichází v úvahu jak po skutkové tak i po právní stránce. K tomu budiž jenom podotknuto, že důvod závazku dle §u 1409 obč. zák., kterýž ohledně druhého žalovaného platí, ohledně prvního žalovaného vůbec

nepřichází v otázku, z čehož již lze seznati, že o vlastním společenství a tudíž o sudišti dle Šu 93 j. n. nemůže tu býti řeči.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Dovolacímu rekursu nelze upřít oprávnění, neboť není správným názor soudu rekursního, že u žalovaných přichází v úvahu různý důvod závazku a to jak po stránce skutkové, tak i právní. Skutkovým základem závazku prvního žalovaného jest kupní smlouva. Táž kupní smlouva jest však též skutkovým podkladem závazku druhého žalovaného, neboť, kdyby nebylo došlo ku kupní smlouvě mezi prvním žalovaným a žalobkyní, nebyl by mohl ani vzniknouti závazek žalovaného, který na druhého žalovaného přešel následkem zákonného předpisu Šu 1409 obč. zák. jako přejímatele závodu prvního žalovaného. Závazek druhého žalovaného vůči žalobkyni ve smyslu § 1409 obč. zák. není, než závazkem vzniklým z převzetí dluhu a tudíž dle Šu 1407 obč. zák. týmž závazkem, jako je závazek prvního žalovaného. Když tomu tak, jsou oba žalovaní společníky rozepře ve smyslu Šu 11 čís. 1 c. ř. s. a jest opodstatněna též ohledně prvního žalovaného příslušnost okresního soudu v Mostě jako soudu společenství ve sporu ve smyslu Šu 93 j. n.

Čís. 6176.

Pozemková reforma.

Exekuci vyklizením ze zabraného majetku nelze k dlužníkovu návrhu odložit.

(Rozh. ze dne 13. července 1926, R I 565/26.)

Proti exekuci vyklizením ze zabraného majetku navrhl dlužník odklad exekuce až do pravoplatného rozhodnutí o rekursu do povolení exekuce. Soud první stolice návrhu vyhověl. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Nejvyšší soud zamítl návrh na odklad exekuce.

Důvody:

Nižší stolice přehlízejí, že i dle Šu 42, zejména tedy čís. 5 a 7 ex. ř., tož v exekučním řízení samém, výkon exekuce pouze odložen býti »může«, a předpokládá se tedy, že tu jsou podmínky odložení, zejména, že provedení úkonu exekučního bylo by pro povinného spojeno s nenahraditelnou neb těžko nahraditelnou ztrátou (§ 44 ex. ř.), o jaké však v poměru ke státu vůbec nelze mluvit, neboť, že bonita vymáhajícího věřitele, pokud za újmu z provedení exekuce jest práv, přichází v úvahu, uznáno, ač se to pravidelně nerozbírá, aspoň v případě u Neumanna k Šu 44 ex. ř. str. 203 pozn. 6 a) uvedeném. Ale vyklizení a odevzdání zabraných nemovitostí provádí se sice ve formě předepsané Šem 349 ex. ř., avšak jak Nejvyšší soud již vícekrát podrobně vyložil, ne v řízení exekučním, nýbrž v řízení nesporném (rozh. čís. 4829 sb.